

modsvarende en betydelig nedsættelse af restafdrags-tiden.

For lån ydet på de fra 1. april 1946 til 1. januar 1948 gældende regler (lov nr. 384 af 2. juli 1946) foreslås hjemlet adgang til at indrømme rentefrihed for indtil $\frac{1}{4}$ af skyldig restgæld på det konverterede lån under hensyn til den for nævnte periode gældende udvidede rentefrihed i forbindelse med delvis afdragsfrihed. Ved konverteringen vil nedsættelsen af restafdragstiden medføre forhøjelse af halvårsydelseerne. Denne forhøjelse reduceres dog væsentligt, såfremt konverteringen først gennemføres efter, at den rente- og afdragsfri femtedel af det oprindelige byggelån er afskrevet 20 år efter lånets anvisning.

For lån ydet efter reglerne i den gældende lov inden 1. april 1959 foreslås hjemlet adgang til at indrømme rentefrihed for indtil halvdelen af skyldig restgæld på det konverterede lån, som foruden resthovedstolen på de afløste lån omfatter påløbne hæftelse for renteefterbetaling eller en del af denne hæftelse. Konverteringen medfører en forhøjelse af halvårsydelseerne, som i det væsentlige modsvarende restafdragstidens forkortelse og således er afhængig af tidspunktet for konverteringen.

Da rentefriheden for konverterede lån ligesom for ny lån, ydet efter den gældende udlånslov, fastsættes for en part af den til enhver tid skyldige resthovedstol, forudsættes denne part fastsat som en brøkdelen, der muliggør en rationel, maskinel beregning af den i halvårsydelseerne indeholdte rente- og afdragsbetaling.

Medens det følger af reglerne i § 22, stk. 1 og 2, at staten ved ejerskifte kan vælge at kræve bl. a. hæftelsen for renteefterbetaling indfriet helt eller delvis og ligeledes kan frafalde efterbetalingskravet, foreslås der i nærværende paragrafs *stk. 5*, optaget hjemmel for staten til bl. a. i tilfælde, hvor en køber fra sælgeren har overtaget en større hæftelse af denne art til dækning af en del af købesummen, at nedskrive den pågældende hæftelse indtil $\frac{1}{4}$ af den samlede resthovedstol på de overtagne lån, såfremt forholdene taler derfor. Ved maksimal nedskrivning

efter denne regel vil renteefterbetalingskravet således udgøre $\frac{1}{5}$ af det konverterede låns hovedstol. Denne nedskrivningsregel, som bl. a. kan tjene til en tilpasning af halvårsydelseerne for velkvalificerede købere, forudsætter i forbindelse med reglen i *stk. 7*, at der ved konverteringen finder endeligt opgør sted med hensyn til det indtil konverteringen påløbne tilsvarende for renteefterbetaling. Efter konverteringen kan der alene gøres tilsvarende gældende for den rentebesparelse, som følger af eventuel rentefrihed for en del af det konverterede lån, og i henhold til nævnte *stk. 7* gælder tilsvaret også i tilfælde, hvor der i overensstemmelse med de før 1948 gældende regler ikke var knyttet efterbetalingspligt til de afløste lån.

Ifølge *stk. 6* tager konverteringen sigte på afvikling af lånene inden for ca. 60 år regnet fra de oprindelige låns anvisning. Da afkortningen af restløbetiden i samme grad, som konverteringstidspunktet nærmer sig udløbet af nævnte åremål, vil medføre forøgelse af forskellen mellem halvårsydelseerne før og efter konverteringen, foreslås den modifikation, at halvårsydelseerne i almindelighed — d. v. s. hvor ikke særlige forhold betinger en skærpelse af lånevilkårene — ikke ved konverteringen må forhøjes ud over det dobbelte af de hidtidige ydelser, uanset om den samlede løbetid herved bliver længere end ca. 60 år.

Nr. 10-12, lovens §§ 30, 31 og 33.

Ændringerne er af redaktionel karakter. Ændringen i § 33 begrundes med, at lovens § 18, stk. 6, ikke er anvendelig efter statslånenes indfrielse.

Der er ikke fundet anledning til at foreslå en til § 22 A svarende konverteringsordning gennemført for lån, som er ydet til opførelse af arbejderboliger for landmandens regning.

Til § 2.

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. april 1960, samtidig med den for det kommende finansår gældende udlånslov.